

A felelős szerkesztő jegyzete

Folyóiratunk, a Drámapedagógiai Magazin megjelentetését lehetővé tevő pályázatot ebben az évben *áprilisban* írták ki. A pályázat beadása május közepén volt, a döntéshozatal legalább 70 napja jön még ehhez. A támogatásról értesítő levelet augusztus 31-re datálták.

Ezzel a késéssel indultunk.

(Természetesen örülünk annak, hogy van ez a támogatás: a Nemzeti Kulturális Alap kezdeteitől, annak létrehozásától számíthattunk rá.)

És mi ehhez képest is késünk. A 2021-es esztendő első két száma már rég összeállt, csak az utolsó simítások hiányoztak... De azok nagyon. Sajnos a szerkesztőt is elvitte a „megcsúszott” rendezvények szervezése.

Természetesen nem csak beszámolók vagy aktuális hírek közlésével foglalkozunk, megjelentünk például ebben a számunkban is tanulmányokat, de minden évben vannak olyan programok, amelyekről feltétlenül szeretnénk hírt adni. A járvány, a veszélyhelyzeti rendelkezések miatt jóformán az összes olyan rendezvényünk, amiről beszámolni igyekszünk, a második félfévre, sőt többnyire az utolsó negyedévre került.

Természetesen a pályázatok is tudják, hogy mi van körülöttük a világban, mert az elvileg december 31-én lejáró megvalósítási időszakot kérvényezés nélkül meghosszabbították 2022. május 31-ig.

Most a második olyan évünk van soron, amikor a lapszámok többsége a következő naptári év első negyedében készül el, illetve jelenik meg.

Köszönjük olvasóink, szerzőink, munkatársaink türelmét és megértését.

Úgy tűnik, minden évben búcsúznunk kell a hazai drámapedagógia jeles alakjai közül valakitől – most Szücsné Pintér Rozitól.

Debreczeni Tibor írta 2012-ben, lapunk drámapedagógusoknak szóló különszámában: „Pintér Rozi Veszprémből. Valahogy mindig ott volt, ahol az ég zengett. Hol előadóművészként, hol másokra figyelő jó tanulóként, hol új módin tanító pedagógusként, hol szervezőként, hol tankönyvíróként és vállalkozóként. Nem vezérkedett, inkább alkalmazkodott, mégis mindig jó helyen volt. Közben – múltván az évek – létrehozta az életművét.”

Előd Nóra és Tóth Zsuzsanna búcsúztató írása mellett a Körömi Gábor által 2020-ban készített hosszú interjú részletei olvashatók.

A 2021-es lapszámaink szerzőiben több esetben is visszatérő vendéget üdvözölhetünk. És határozottan jó érzés az is, hogy mindig vannak új szerzőink...

Magyarázat a címlapfotóhoz: öröm, hogy ismét készülhet egy módszerbemutató (oktató)film. A dráma óvodai alkalmazási lehetőségeiről nincs megmutatható videónk. A felsőoktatásban, pedagógus-továbbképzésben dolgozók számára napi szinten jelentkező kérdés, ami az online oktatás kapcsán csak még inkább felerősödött, hogy van-e (elegendő) vállalható minőségű módszerbemutató demonstrációs anyagunk. Ez az igény más életkori csoportoknál is természetesen tekinthető: ha nem is friss, de használható, komolyabb szakmai kompromisszumok nélkül megmutatható videóink vannak. (Amit a szerkesztő a saját felnőttképzési gyakorlatában

használ, abból a legújabb felvétel is nagyjából 15 éves. De legalább van.) Nos, az óvodai gyakorlathoz nincsenek videóink. Ezen a helyzeten szeretnénk változtatni a 2021 őszén Jászberényben, a központi óvodában rögzített felvételekre alapozva. (A felvételek szakmai minőségére garanciát jelentenek a Kunné Darók Anikó vezetésével dolgozó csapat képzett és gyakorló drámás tagjai.) A vágott anyag várhatóan 2022 első felében lesz látható.

Szép számú nézője van a DRAMAPEDAGOGIA nevű YouTube csatornánknak, ami e sorok írójának a magánkezdeményezése volt. De 2010-től egyre több felvétel állt rendelkezésre, azóta rendszeresen tesszük fel az adott év legjobb előadásainak videóját. A csatorna ma már biztos pont a gyermekszínház iránt érdeklődőknek: azoknak is, akik tanulják-tanulmányozzák ezt a területet, és azoknak is, akik gyakorolják. 2021-ben a gyermekszínház előadások mellé egyre több módszertanilag is értékes oktatóanyag, sorozat került fel.

Tényleg „drámaiatlan”?

Sirály (1896) – S(irály) generáció (2021)

Kiss Gabriella

Hogyan tanítsuk Csehov művét, ami egy drámatanár számára törvényszerűen fonódik össze a sztanyiszlavszkiji pszichotechnika és a rá épülő játékhagyomány közvetítésének feladatával? Leginkább persze sehogy, hiszen bár a modern dráma és színház hatástörténetileg megkerülhetetlen alakja mind a „magyar irodalom”, mind a „dráma és színház” tantárgy kerettantervének részét képezi, bocsánatos bűn, ha 11. és 12. osztályban jó esetben említés szintjén kerül elő. De mi van, ha mégsem? A továbbiakban két lehetőséget mutatunk be. Az első megközelítés közép-pontjában a MÁSzínház komplex színházi nevelési előadása, a *S(irály) generáció* áll.¹ A másik azon kollegák számára nyújthat segítséget, akik mégsem hagyják ki a tananyagból sem a csehovi dramaturgiát, sem a lélektani realizmus játéknyelvét.²

1.

Gyevi-Bíró Eszter rendezése azoknak a hazai TIE-előadásoknak a sorát gazdagítja, amelyek felnőtteknek is ajánlottak. S bár erre sem a színlapon, sem az előadásban nincs utalás, mégis fontos hangsúlyozni: különösen érdekes tapasztalat lehet azoknak a magyar- és drámatanároknak, akik „ezer éve” tanítják a Csehov-drámák állítólagos „drámaiatlanságának” ismérveit. Akiknek nem annyira új információkra, mint olyan kérdésekre van szükségük, amelyekkel nem

¹ Anton Pavlovics Csehov nyomán: *S(irály) generáció*, R. Gyevi-Bíró Eszter (társrendező: Eck Attila), MÁSzínház, színész-drámatanárok: Bakonyvári Ágnes, Bakonyvári Krisztina, Márton Gábor, bemutató dátuma: 2021.08.27.

² Az itt közölt szöveg egy, Golden Dániel, Eck Júlia, Kaposi József és Keresztúri József közreműködésével készülő tankönyv (Budapest, OFI, 2022) egyik fejezetének átdolgozott változata. A „diákbarát” megjegyzésekért külön köszönettel tartozom Sás Mirjámnak, a Szent István Gimnázium tanulójának, a koncepcionális tanácsokért pedig Kékesi Kun Árpádnak vagyok hálás.